

сж се практикували безнаказано и въ крайни размѣри, затова правителството не е знаело сжщинското състояние на пред-приятieto, неговитѣ приходи и разходи. Съ време, при заси-лената конкуренция, държавата, за да поевтини фабричните платове, унищожава сжществуващитѣ работнически привиле-гии, затова частъ отъ работниците напускатъ работата, а по-голѣмата частъ отъ неспециалисти замѣнятъ съ войници, които сж си отбивали военната повинностъ наравно съ низа-митѣ изъ полковетѣ, въвежда се нѣщо подобно на сегашната наша трудова повинностъ. До освобождението 'фабриката, като милитаризирана, се е управлявала и ржководила' отъ полковникъ (миралай), а повечето ѝ работници сж били войници.

Къмъ 1860 г. за управител на фабриката и работници-тѣ ѝ — низами правителството назначава миралай Юсеинъ-бей, който, като интелигентенъ чужденецъ-потурнакъ (сигурно полякъ), още отъ началото силно се заинтересувалъ отъ по-вѣреното му индустриално предприятие. Предаденъ на рабо-тата си, въ кжсо време той опознава добре добритѣ и лоши страни на фабриката. Желаетъ да постави повѣреното му фабрично заведение на по-модерни начала, той съ съдействие-то на правителството и на единъ фабриченъ майсторъ-бъл-гаринъ — доскоро фабриченъ машинистъ-монтѣоръ, замина-ва за странство. Посещава Австрия, Франция, Белгия и Ан-глия, купува и доставя нови модерни машини, като замѣня дѣдо Добревитѣ — повечето привеждани въ движение съ ржка. Голѣма частъ отъ доставенитѣ тогава машини бѣха въ употребениe до спиране на фабриката. Дѣдо Добревитѣ машини и алияти пропаднаха безследно, съ изключение на нѣколко, които до напоследъкъ стояха захвърлени въ единъ жгълъ при стълбището на голѣмия фабриченъ павилионъ. Тоя миралай билъ спретнатъ, енергиченъ човѣкъ, съ добро стопанско чувство; урежда фабриката много добре, затова старитѣ сливенци разпряха, че той отъ основанието на фа-бриката, като воененъ, е билъ единичкия миралай, който при въведени икономии и рационализация на труда е успѣлъ да направи тя да дава чистъ годишенъ приходъ 500,000 гроша.

Фабриката е имала складове за платове въ Сливенъ и Одринъ, а всѣкидневно съ камилски кервани и кола е изна-сяла стока за облѣкло на войската въ най-отдалеченитѣ евро-пейски, азиатски и африкански турски гарнизони. Фабриката